

още по-силно биеше на очи срѣдъ това море отъ овчи калпаци, ямурлуци и космати кожуси. Тоя момъкъ бѣше Радуловъ. Облакътенъ на масата, усмихнатъ, той наблюдаваше веселия народъ наоколо си и въ погледа му имаше повече възторгъ и симпатия, отколкото просто любопитство.

Новиятъ човѣкъ въ компанията бѣше Лазаръ Чумакътъ. Исполинскиятъ ръстъ, козянитѣ наколѣнници и обърнатиятъ кожухъ придаваха нѣщо звѣроподобно на тоя овчаръ. Ризата му бѣше разкопчана отпрѣдъ и рунтавитѣ му гърди не искаха и да знаятъ за студа. Напрѣки прѣзъ лицето му, сжщо като обржча на лжкъ, се извиваха грамадни жълти мустаци и стигаха чакъ до ушитѣ му. Но страшна бѣше само външността на Чумака. Изподъ надвисналитѣ му вѣжди свѣтѣха усмихнати и добродушни очи. Тия очи бѣха лжчисти и сини като небето, добили сѣкашъ и блѣсъка и ведрината му, защото подъ тоя единственъ покривъ Чумакътъ бѣше прѣкаралъ по-голѣмата частъ отъ живота си.

Както се виждаше, той бѣше не само гостенинъ, но и всичко плащаше, защото на масата го обкръжаваха съ най-голѣмо внимание и всѣкакъ гледаха да му угодятъ. Тачката — низко и сухо човѣче, подвижно и пѣргаво като акробатъ, — правѣше най-разнообразни фокуси: мърдаше ушитѣ си, мърдаше мускулитѣ на челото си, тѣй че малкото му като гаванка калпаче подскачаше; удряше съ двѣ шепи по колѣното си и се чуваше сжщо такъвъ звънливъ шумъ, като че нѣкой раздрѣнкваше кесия съ пари. „Пари ли искашъ?“ — говорѣше Тачката — „имамъ ги. Ето — на!“ И удряше пакъ по колѣното си. Изведнажъ той изкривяваше устни и завиваше сжщо като вълкъ. Отблизо запознатъ съ тази музика, Чумакътъ друсаше исполинскитѣ си гърди и отъ все сърце се смѣеше.

И ковачътъ не стоеше миренъ. Но въ него нѣмаше лукавство и задни мисли. Той обичаше да пие, обичаше